

Крейдяна людина

КУПИТИ

Міжнародний бестселер!

- Довгоочікуваний додатковий наклад
- Переклад роману вже виданий у 27 країнах світу
- Авторку порівнюють із культовим Стівеном Кінгом

У кожного є Таємниця. І краще не знати яка...

П'ятеро друзів — Едді Мюнстер, Гладкий Гев, Металевий Міккі, Гоппо і Нікі — давно вирости з того віку, коли для спілкування використовували зашифровані послання, написані кольоровою крейдою. Але минуле не стирається так само легко, як крейда з пальців. Сорокарічний Ед усе ще пам'ятає, як він і його шкільний учитель урятували дівчину Елізу. І пам'ятає її обезголовлений труп, який знайшли в лісі... Через багато років Ед Адамс зустрічається з Міккі, який заявляє, що знайшов убивцю Елізи. Наступного дня його самого знаходять мертвим, із намальованим крейдяним чоловічком у кишені. Друзі розуміють: те, від чого вони втікали, повернулося. На згадку про минуле в кожного з них лишилася не тільки крейда під нігтями, але й кров. Чия вона?..

Пролог

Голова дівчини лежала на купці помаранчево-брунатного листя.

Її розплющені мигдалюваті очі дивилися на купол, який утворювало плетиво платанових, букових і дубових віт, але не бачили тонесеньких сонячних промінців, які крадькома продиралися крізь гілля й розсипали землею золотисті лелітки. Вони навіть не змигнули, коли чорні лискучі жуки зароїлися на зіницях. Вони більше нічого не бачили, хіба непроглядну темряву.

Недалечко, з такої самої купки листя, стриміла бліда рука, немов шукаючи допомоги або прагнучи впевнитися, що вона тут не сама. Її пошуки були марними. Вона не могла дотягтися до інших частин тіла, захованих під іншими купками листя по всьому лісу.

Зовсім поруч тріснула гілка — і звук був такий гучний, як вибух петарди в мертвій тиші. З підліска здійнялася в небо галаслива зграйка пташок. Хтось наближався.

Він опустився навколішки біля невидючої дівчини. Його руки легенько погладили її волосся і ніжно торкнулися холодної щоки, пальці тремтіли від хвилювання. Потім хтось підняв її голову, струсив кілька листочків, що пристали до рваних країв її шиї, і дуже обережно поклав її до наплічника, де лежало кілька надламаних шматочків крейди.

Хвильку повагавшись, він запхав руку всередину і закрив їй очі. Потому застібнув наплічник, підвівся й кудись її поніс.

За кілька годин приїхала поліція й судово-медичні експерти. Вони все пронумерували, наробили купу фотографій, оглянули тіло дівчини і нарешті забрали його в морг, де воно пролежало протягом кількох тижнів, чекаючи, поки віднайдуть його останній фрагмент.

Дещо так і не знайшли. Проводили ретельні пошуки, опитували можливих свідків, не раз зверталися до мешканців, однак ці наполегливі зусилля всіх детективів і місцевих чоловіків не дали жодних результатів. Нікому не вдалося знайти її голову, тож дівчину з лісу так ніколи й не склали до купи.

2016 рік

Повернімося на самісінький початок.

Річ у тім, що ми досі не дійшли згоди стосовно того, коли усе почалося. Тоді, коли Гладкий Гев отримав на день народження відерце кольорової крейди? Тоді, коли ми почали малювати крейдяних чоловічків, чи тоді, коли вони почали з'являтися самі собою? А може, після тієї жахливої трагедії? Чи тоді, коли знайшли перше тіло?

Це могло бути що завгодно. Мабуть, кожна з тих подій можна назвати початком. Та я вважаю, що це все почалося в день ярмарку. Той день запам'ятався мені на всьє життя. Найбільше, звісно, через Вальсову Дівчину, але ще й тому, що саме після тієї днини наші життя вже не були нормальними.

Якщо наш світ являв собою снігову кулю, саме того дня вона потрапила до рук якогось випадкового бога, той струсонув її щосили й повернув на місце. Коли сніжинки опустилися на дно, наш світ уже не був таким, як раніше. Він змінився. Зовні, якщо вдивлятися крізь скло, усе могло здаватися таким самим, але всередині геть усе змінилося.

А ще того дня я познайомився з містером Геллораном, тому, якщо вже зайшла мова про початок, цей нічим не гірший від інших.

1986 рік

— Сьогодні буде гроза, Едді.

Мій тато полюбляв прогнозувати погоду глибоким упевненим голосом, як у ведучих із телевізора. Він завжди запевняв, що прогноз точний, хоч дуже часто помилявся.

Я визирнув у вікно на бездоганно блакитне небо — такого яскравого блакитного кольору, що мені навіть довелося примружити очі.

— Не схоже, що наближається гроза, тату, — сказав я з набитим ротом, дожовуючи сирний сандвіч.

— Тому що не буде ніякої грози, — кинула мама. Вона зайшла до кухні так несподівано й так безшумно, ніби якийсь ніндзя. — ВВС каже, що всі вихідні буде сонячно та спекотно... і не говори з повним ротом, Едді, — додала вона.

— Гм-м-м, — відгукнувся тато, як він завше робив, коли не погоджувався з мамою, але не смів сказати, що вона помиляється.

Ніхто не наважувався суперечити мамі. У дитинстві мама мене трохи лякала; зрештою, я й досі її трохи боюся. Вона була високою, з коротким чорним волоссям, мала карі очі, які іскрилися, коли вона раділа, і миттю спалахували, навіть робилися чорнісінькими, коли вона лютувала (тоді вона трішки нагадувала Неймовірного Халка, — себто краще її не сердити).

Мама була лікарем, але не звичайним лікарем із тих, які пришивають людям ноги чи роблять усілякі уколи. Якось тато сказав мені, що «вона допомагала жінкам, які вскочили в халепу». Він не пояснив, у яку саме халепу, але напевне це було щось дуже серйозне, якщо вони потребували допомоги лікаря.

Тато теж працював, але з дому. Він писав статті для журналів і газет. Однак ця робота не була постійною. Часом він бідкався, що ніхто не хоче дати йому якоїсь роботи, або казав з гіркою посмішкою: «Цього місяця для мене не знайшлося читачів, Едді».

У дитинстві мені здавалося, що він не мав «нормальної» роботи. Нормальної як для батька. Батько мусить убиратися в костюм і краватку, зранку їхати на роботу і повертатися увечері якраз до пообіднього чаювання. Мій тато «ходив на роботу» до вільної кімнати й сидів за комп'ютером у піжамних штанях і футболці, іноді навіть не розчесавши волосся.

Мій тато взагалі не був схожий на інших тат. У нього була густа кошлата борода й довге волосся, яке він затягував у хвостик. Він носив підрізані джинси з дірками, навіть узимку, і вилинялі футболки, прикрашені назвами старих гуртів на кшталт «Led Zeppelin» та «The Who». Інколи він взувався в сандалії.

Гладкий Гев якось бовкнув, що мій тато «чортів гіпі». Напевно, він мав рацію. Але в той час його слова мене образили, і я штовхнув його, а він накинувся на мене з кулаками, тож я приплентався додому з новими синцями, а з носа мені юшила кров.

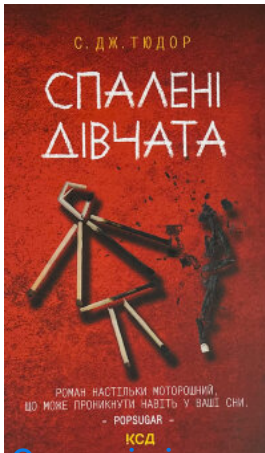
Пізніше ми, звісно ж, помирилися. Гладкий Гев міг поводитися по-ідіотськи — він був із тих гладких дітей, які завжди кричали голосніше за інших і сипали лайками, аби відлякати справжніх хуліганів, — але він був одним із моїх найкращих друзів і найвідданішою та найщедрішою людиною з-поміж усіх, кого я зустрічав.

— Тримайся своїх друзів, Едді Мюнстер, - якось промовив він до мене врочистим голосом. — Друзі — це твоє все.

Едді Мюнстер — таке було у мене прізвисько. Я дістав його тому, що моє прізвище було Адамс, як у «Сімейки Адамсів». Хоча хлопчиська з «Сімейки Адамсів» звали Пагслі Адамс, а Едді Мюнстер був у «Сімейці монстрів», під ту пору воно видавалося цілком логічним, і прізвисько, як то завжди буває, приклеїлося до мене.

Едді Мюнстер, Гладкий Гев, Металевий Міккі (через величезні пластинки на його зубах), Гоппо (Девід Гопкінс) і Ніккі. То була наша банда. Ніккі не мала прізвиська, бо вона була дівчиною, хоча й щосили намагалася вдавати, ніби це не так.

Рекомендована література

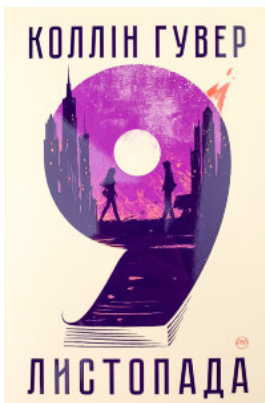
Спалені дівчата

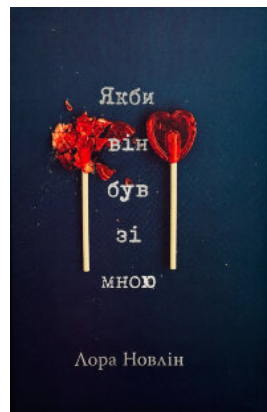
Мовчазна пацієнтка

Іди туди, де страшно. І матимеш те, про що мрієш

9 листопада

Якби він був зі мною

Сад кісток

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ